

ROMANTINIS
TRILERIS

SHARON SALA

SUGRĮŽUSI

Knygute.lt

Sharon Sala

SUGRIŽUSI

Romantinis trileris

Versta iš: Sharon Sala, *The Return*
MIRA Books, an imprint of Harlequin Books, 2009
© Sharon Sala, 2000

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Dičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-805-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

1

Kentukio valstijos provincija, 1973

Naktis buvo šalta, danguje švietė pilnatis. Ore pleveno silpnutis dūmų aromatas, o ant pūvančios miško paklotės driekėsi laužyti šešėliai, primenantys išlaistyto rašalo dėmes.

Ant netolimos kalvos tarp atsikišusių uolų, vilkdama susimedžiotą grobį, pakeliui į savo guolį šmėstelėjo puma. Rytoj fermeris neberas savo geriausios ožkos. Apačioje dunksančiame slėnyje knibždėte knibždėjo laukinių gyvūnų. Ši naktis jiems niekuo nesiskyrė nuo bet kurios kitos; jie šmirinėjo šen bei ten, pakludami paprastos savo būties ritmui. Ūmai viskas nuščiuvo.

Meškėnas sustingo upokšnio pakrantėje, pažvelgė miško link ir išmetęs iš nasrų pasigautą žuvelę paskubomis įsliugė į šalimais augantį medį. Lapė, gulinti prie savo olos ir ramiai stebinti žaidžiančius lapiukus, staiga stryktelėjo ir suvarė juos visus į vidų. Pelėda, tupinti netolimame medyje, pakilo į orą ir tyliai mojuodama sparnais nuplasnojo per mišką. Ją nusivijo laukinis riksmas, kuris perskrodė tylą

ir lyg rūkas pakybojęs ore aidų aidais nuskar-
deno per slėnį.

Daugiau kaip už mylios, ant kito kalno, mo-
teris, slauganti savo sergantį vaiką, išgirdo šio
riksmo aidą ir jai per nugarą perbėgo šurpu-
lys. Moteris dirstelėjo į pravirą langą. Nors ir
žinojo, kad tai tik-riausiai pumos balsas, vis
dėlto pernelyg šurpus buvo jo panašumas į
moters riksmą – ypač šiuo nakties metu. Ji ap-
klojo antklodę nuspardžiusį mažylį ir nu-
žingsniavusi prie lango jį uždarė.

Tuo metu slėnyje ankstesnį riksmą nulydėjo
kitas, silpnesnis už pirmąjį, bet lengviau atpa-
žįstamas. Jo nebebuvo galima supainioti su
žvėries balsu. Tai buvo klyksmas naujagimio,
kurį pribloškė netikėtas atėjimas į šį pasaulį.

Olos gilumoje degančio laužo liepsna sužėrė-
jo stipriau, šiek tiek apšviesdama oloje vyks-
tančią dramą. Plona dūmų srovelė sūkuriuo-
dama kilo aukštyn, kur kupolo pavidalo lubų
viduryje juodavo anga, atstojanti kaminą, ir
tylutėliai sklaidėsi nakties tamsoje.

Devyniolikametė Fensė Džoslin gulėjo ant
improvizuoto gulto vos už kelių metrų nuo
laužo. Gimdymo sąrėmiai jau buvo pasibaigę,
ji jautėsi nusilpusi ir išsekusi. Glausdama nau-
jagimę sau prie pilvo ji kaip galėdama apsiva-

lė ir apvalė kūdikį. Stengėsi išmesti iš galvos mintis, kad pagimdė antisanitarinėmis sąlygomis. Dabar svarbiausia buvo tai, kad jos abi gyvos.

Lagamine, stovinčiame netoli įėjimo į olą, tilpo visi jai priklausantys šio pasaulio daiktai. Iš tikrųjų ne tai ji ketino pasiimti į namus kaip nuotakos kraitį, bet taip jau nutiko. Visas Džoslinų turtas daugiau kaip prieš mėnesį sudegė jų namus nuniokojusiam gaisre. Fensė negalėjo pagrįsti savo nuojautų, lygiai kaip jos giminė negalėjo įrodyti, kas kaltas dėl įvairių nuostolių, patirtų per pastaruosius šimtą metų, tačiau širdies gilumoje dėl to gaisro kaltino Džabalį Bleirą.

Dėdė Frenkas taip pat mirė dėl jo kaltės. Buvo sakoma, kad įvyko nelaimingas atsitikimas, bet visi žinojo, jog jo mirtis buvo nesibaigiančio konflikto tarp Džoslinų ir Bleirų giminių pasekmė. Tiesą pasakius, per daugelį metų Džoslinai taip pat iš širdies pasirūpino, kad neapykantos laužas tarp dviejų giminių skaisčiai liepsnotų. Nemažai ir Bleirų giminės žmonių, dėl savo mirties galinčių kaltinti įpykusius Džoslinus, ilsisi po velėna riebioje Kentukio žemėje.

Pati Fensė ne kartą buvo girdėjusi savo gimini-

nės vyrus kalbant apie dalykus, kuriuos jie padarę neva vykdydami teisingumą, nors iš tiesų šioje nesantaikoje teisingumo nebuvo nė kvapo. Nesibaigiantis keršto ratas, nei daugiau, nei mažiau.

Ji suvyniojo naujagimę į antklodę ir tvirtai sukando dantis. Mintys apie neapykantą, kuri sunaikino jos šeimą ir galiausiai supleškino namus, neatneš nieko gero. Kol Džoslinai ir Bleirai gyvens ant šio kalno, neapykanta tęsis.

Giminių tarpusavio karas ir buvo jos slapstymosi priežastis. Fensė – paskutinė iš Džoslinų giminės, tačiau negalėjo rizikuoti savo ar savo vaiko gyvybe pasilikdama ten, kur gyvena.

Alsiai atsidususi ji atsišliejo į pagalbę. Iš dalies ji jau buvo Bleirų auka. Ternerio Bleiro. Tik ne taip, kaip galėtų įsivaizduoti Džabalis. Kiek tik save prisiminė, Fensė visada buvo įsimylėjusi Ternerį Bleirą. Bet kai pasijuto nuo jo nėščia, apėmė panika supratus, kad šios paslapties ji negalės slėpti amžinai. Ternerio džiaugsmas išgirdus naujieną apmalšino baimes, o dar labiau Fensė atitirpo, kai jis pasiūlė simboliškai susituokti vidury nakties po atsikišusia Sakyklos uola. Aplinkybė, kad tokia santuoka formaliai bus negaliojanti, nė vienam iš

jų neturėjo reikšmės. Širdyje juodu vienas kitą laikė vyrų ir žmonų. Ir rezgė pabėgimo planus.

Bet atsitiko taip, kad sunkiai susirgo Ternerio motina. Pabėgimas paskutinėmis jos gyvenimo dienomis būtų pranokęs jo galimybių ribas. Taigi jie laukė. Laukė. Ir laukė. Iškeliauti iš šio pasaulio Esterai Bleir prireikė šešių mėnesių ir sulig kiek-vienu iš jų Fensės Džoslin nėštumas darėsi vis akivaizdesnis. Jos dėdė Frenkas, supratęs reikalo esmę, iš pradžių patyrė šoką, o vėliau įpyko ir ėmė kasdien tulžingai reikalauti, kad Fensė išduotų ją „apgavusio“ vyro vardą. Bet atskleisti Ternerio vardą būtų reiškę galą jiems abiem, todėl ji tylėjo, verčiau kęsdama nuolatinius dėdės Frenko kaltinimus.

Vieną dieną namuose kilo gaisras. Ji neabejojo, jog Terneris atvažiuos jos pasiimti. Jis tikrai atvyko, bet, užuot išsivežęs, paslėpė šioje oloje įtikinęs keletą dienų palūkėti – esą netrukus jam turį būti išmokėti pinigai už neseniai atliktą darbą, o pinigų jiems pabėgus tikrai prireiksia. Aplinkybės neleido atsisakyti ir tai buvo pagrindinė priežastis, kodėl ji papuolė į tokią padėtį. Taigi likus dviem mėnesiams iki gimdymo Fensė atsidūrė šioje oloje. Bet dienos virto savaitėmis, kol galiausiai prasidėjo gimdymas.

Nusilpusi ir visa skaudi po gimdymo Fensė pasikėlė ant alkūnės, pro piktų ašarų miglą pažvelgė į kūdikį ir vėl klestelėjo aukštelninka ant improvizuoto gulto, glausdama naujagimę sau prie pilvo. Prakeiktas Džabalis Bleiras. Ji su Terneriu šiuo metu jau turėjo būti Memfyje.

Minčių tėkmę nutraukė negarsus kūdikio verksmas. Baimingai krūptelėjusi Fensė vėl atsisėdo. Bet mažylė greitai nurimo, jos akutės buvo prikaustytos prie mirgančių blėstančio laužo liepsnos liežuvėlių. Fensė paglostė mažą jos galvytę su tankių juodų plaukų kupetėle, žavėdamasi nepaneigiama jūdviųjų su Terneriu meilės vaisiaus tobulybe. Oloje tvyrančią tylą sutrikdė jos maloniai grebluojanti kentukietiška tartis:

- Paklausk manęs, mažyle. Mudu su tėveliu išvešime tave iš čia. Prisiekiu savo gyvybe, tau neteks augti šiame neapykantos katile.

Mažylė atsigrėžė į motinos balsą, kaip tikriausiai buvo daugybę kartų dariusi įščiose. Fensės širdį sugniaužė dar nepatirtas saldus peršulys. Virpančiomis rankomis ji tyrinėjo kūdikio veidelio reljefą, pirmąsyk jausdama aki-vaizdžią motiniškos meilės jėgą. Deja, drauge jautė ir beribį apmaudą. Fensė užmerkė akis stengdamasi sustabdyti besiveržiančias aša-

ras, ji niekaip negalėjo suprasti, kaip nutiko, kad iki to priėjo: slapčiomis susituokusi ji kaip gyvulys slapstosi apleistoje oloje, užuot gyvenusi name kaip normalūs žmonės.

Čia ir visa esmė. Normalus jos gyvenimas jau nebus – bent jau tol, kol ji pasiliks Kemerane.

Kažkas sučežėjo tamsoje už olos angos, kur nesiekė ugnies atšvaitai. Fensė išgąstingai suspaudė mažylę glėbyje, su baime žvelgdama į tamsuojančius šešėlius. Staiga pro olos angą, tikriausiai pakeliui į savo urvelį, šmestelėjo mažytis oposumas. Fensė sudrebėjusi vėl klestelėjo ant pagalvės ir priglaudė mažylę prie krūtų.

– O Dieve, mažute, ką mes tau padarėme? – sušnibždėjo ji. Tvirčiau susukusi dukrytę į antklodę vėl prispaudė prie savęs ir skausmingai atsidususi išsitiesė gulte. – Man reikia pailsėti, – pasakė daugiau sau nei mergaitei. – Netrukus ateis tėtis ir mes tave išvešime iš šios baisios vietos.

Tamsa ir visiška tylą oloje, kurioje gulėjo motina su kūdikiu, mažylei tikriausiai priminė įsčias, kurias ji ką tik buvo palikusi. Dar kiek paniurzgėjusi mergytė pasigrėžė taip, kad geriau girdėtų tolygų mamos širdies plakimą, ir užmigo.

Ternerio lagaminas buvo po lova, o pinigai – kišenėje. Įprastinę dieną Džabalis Bleiras tokiu metu nebūtų sukinėjęs netoli namų, bet šiandien kažkodėl buvo kitaip. Terneris nesijautė esąs toks vyras, koks troško būti, nes nedrįso mesti iššūkio tėvui. Bet pernelyg seniai jis gyveno Džabalio neapykantos šešėlyje, kad dabar galėtų taip lengvai išsivaduoti. Dar labiau jį slėgė Fensės padėtis. Jam buvo gėda, kad yra priverstas ją laikyti paslėptą urve kaip kokį gyvulį. Dievas įsakė vyrui saugoti moterį, savo žmoną. Jis turi jai teikti maistą ir ja rūpintis. Stovėti šalia jos dienos metu ir gulėti prie šalies naktį. Bet priimdamas sprendimus Terneris turėjo atsižvelgti ne vien į žmonos poreikius, bet ir į giminių nesantaiką.

Jis užaugo penimas neapykanta. Neapykanta viskam, kas nešioja Džoslinų pavardę. Tačiau kai pirmą sykį išvydo Fensę Džoslin, akimoju įsimylėjo. Kiek pamena, tuo metu jai buvo devyneri metai, o jam – vienuolika. Netgi būdami tokio amžiaus jie suprato turintys niekam nesipasakoti apie savo draugystę. Kai Fensė sulaukė šešiolikos, Terneris jau žinojo, kad ji – jam skirtoji. Bet slapti jūdviejų susitikimai miškuose buvo pavojingi, todėl, nors jūdviejų meilė neblėso, jie būdavo reti. Galiausiai Fen-

sė jam prisipažino besilaukianti kūdikio.

Pyktis dėl tokios jų padėties suteikė Terneriui drąsos padaryti tai, ko gal niekuomet nebūtų įstengęs įprastomis aplinkybėmis. Vieną naktį, gerokai po pusiaunakčio, juodu susitiko ant kalno po atlašia Sakyklos uola ir prisiekė vienas kitam dovanojantys savo gyvenimą ir savo meilę. Po šio žingsnio tapo savaime suprantama, kad teks išvykti.

Pagalvojus apie kūdikį jam per nugarą perbėgo susijaudinimo virpulys. Po mėnesio jų gyvenimas jau bus *visiškai* kitoks. Jis įsivaizdavo save maudantį savo mažylę, stebintį, kaip ji mokosi vaikščioti ir kalbėti, besiklausantį jos kvatojimo, saugantį ją nuo pavojų, lygiai kaip yra pasiryžęs saugoti ir jos mamą.

Išgirdęs piktą šūksnį lauke Terneris paskubomis priėjo prie lango. Ten buvo jo brolis Džonas. Sunkvežimio kėbule buvo girdėti Džono skalikų bruzdesys. Štai kodėl Džabalis šiandien niekur nesitraukia nuo namų. Jie ketina pramankštinti savo šunis medžioklėje.

Terneris apsigrėžė ir nervingai pažvelgė į savo lovą, mintimis regėdamas po ja slypintį daiktų prikrautą lagaminą. Tada į džinsų priešakį nusišluostė prakaituotus delnus. Meškėnų medžioklė – nieko nauja, įprastas dalykas

gyvenant kalnuose. Džabalį Bleirą skatino ne tiek žudymo instinktas, kiek galimybė per medžioklę pabendrauti su artimaisiais.

Vėl pažvelgęs pro langą Terneris pajuto, kaip iš nervų sugniaužė paširdžius. Dar viena kliūtis pakeliui pas Fensę. Ūmai dingtelėjo mintis. Galbūt jam pavyktų išsisukti nuo tos prakeiktos medžioklės. Sugalvos kokią nors priežastį, o kai jie išvyks, patyliukais išvažiuos, paims Fensę ir iki saulei patekant jie jau bus toli nuo šio kalno.

Tačiau ir vėl rūpestis – ką pasakyti Džabaliui Bleirui? Kaip rasti argumentą, kuris padėtų išsisukti nuo medžioklės? Pro langą Terneris matė, kaip tėvas spaudžia ranką Džonui ir padeda jam išvesti šunis iš sunkvežimio kėbulo. Nenustygstantys skalikai be paliovos zujo vyrams apie kojas kaip sparvos apie mėšlo krūvą. Tėvas pažvelgė į namą ir Terneris pagalvojo, kad net jei nugyventų šimtą metų, netaptų toks psichologiškai stiprus kaip tėvas. Tas žmogus visas spinduliuoja valdžią ir galią, nuo tankios žilstelėjusių plaukų kupetos iki plataus, kamuoto, užgrūdinto stoto.

– Terneri, tavo brolis atvyko!

Terneris krūptelėjo išgirdęs reiklias gaideles tėvo balse. Džabalis vis dar laiko jį berniuku.

Kodėl šis žmogus nesuvokia, kad ir jis jau suaugęs vyras? Terneris atsiduso. Jam jau teko dalyvauti daugelyje naktinių medžioklių, panašių į tą, kuri planuojama šįvakar. Netrukus, be abejo, atvyks ir kiti du broliai, Henkas ir Čarlzas. Henkas su savo Mėlynuoju Seniu, o Čarlzas su Mažąja Lu. Visi trys broliai prisiekinėjo, kad jų skalikai patys geriausi, ir kas kartą, kai tik susitikdavo pamedžioti, visus išsyk užvaldydavo ne tiek medžioklės azartas, kiek troškimas išsiaiškinti, kieno šuo pirmas aptiks pėdsakus. Terneris žinojo, kad Džabaliui patinka konkurencija pridengta nesantaika. Ji maitino jo širdyje rusenančias pykčio žarijas.

- Terneri! Velniai griebtų, vaiki, juk tau sakau! - vėl pasigirdo įsakmus Džabalio balsas.

Terneris atsiduso. Jam jau dvidešimt vieni. Tėtis nebeturėtų su juo kalbėti tokiu balsu. Bet netgi susierzinimas dėl įsakmaus tėčio tono jo nesulaikė ir jis karštligiškai nuskubėjo prie mažo karkasinio namelio durų.

- A, štai kur tu, vaikine! - pasakė Džabalis. - Paduok šunims vandens palakti. - Jis pappleškojo Džoną per nugarą. - Užėik į vidų, sūnau. Bufete turiu tau šio to gomuriui palepinti.

Ternerio apmaudas dar labiau sustiprėjo. Tėtis jam niekada nepasiūlė stiklo viskio....